

2025. február 14. péntek

**Gondoskods a földről, megöntözöd, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele van vízzel.
(Zsoltár 65,10)**

Mt 18,11-14: ¹²Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és egy eltéved közülük, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet? ¹³És ha megtalálja, bizony, mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. ¹⁴Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.

Igehirdetés: Mit gondolunk? Mit gondolok? Azt, hogy hülye lesz elmenni azért az egyért. 1% veszteség belefér, meg különben is, egy hülye birka, visszahozom, aztán lehet, hogy újra eltéved. Ez a természetes kiválasztódás, majd nem örökíti tovább a hülye génjeit. Ezt gondolom, ha már Jézus kérdezi. Azt hiszem, Jézus korában is többen így gondolkodtak: nem éri meg elmenni azért az egyért (nyilván a természetes szelekció fogalma akkor még nem volt meg). A ma emberének pedig még nehezebb beleélnie magát az egyért kockázatot vállaló pásztor képébe, pedig Jézus azt mondja, hogy Istennek számít az az egy, és akkor nekünk is kéne számítsen! Pláne, hogy nem birkákról, hanem emberekről van szó. Olyan emberekről, kicsinyekről, akik eltévednek, rossz útra térnek és elpusztulnak.

Miért különösen nehéz átérezni ezt a fajta felelősségvállalást? Kutatásokból kimutatható, hogy sokkal közönyösebbek vagyunk, és ennek meg van az oka. Gyárilag (teremtettségünkől fakadó módon) részvétre, együttérzésre vagyunk programozva. „Minden ember elméjében hordozza azt az adottságot, hogy nem képes más ember szenvedését nézni” (Meng-ce kínai gondolkodó Kr.e 4-3. sz.) Itt Meng-ce nem arra gondolt, hogy elfordítjuk a fejünket, hanem a tevékeny részvétre.

Tudjuk, hogy azok a csecsemők, akiknek nélkülözniük kell a kapcsolódást nagyon korán meghalnak. És akárhány életvégi interjút olvasunk el – függetlenül attól, hogy hosszú vagy rövidebb élet végén készül – minden haldokló a kapcsolatok fontosságáról beszél, az okozott neki boldogságot és annak a hiányát bánja leginkább.

Azt tapasztaljuk, hogy a közöny civilizációjában élünk és ennek az egyik oka, hogy el vagyunk halmozva borzalmas információkkal az online létünkben, miközben nem, vagy nehezen kapcsolódunk azokhoz, akik mellettünk vannak. Ezért nem tudunk, vagy nem merünk elindulni a másikért, amikor elveszni látszik. Kimerült az együttérzésünk, ráadásul leszoktunk arról, hogy a másikért felelősséget vállaljunk. Nem akarunk beleszólni a másik életébe, bár abban jók vagyunk, hogy a háta mögött kibeszéljük. Vagyis már mindenki tudja, hogy ő éppen hülyeséget csinál, csak őt nem tájékoztatjuk, mert nem merjük felvállalni a konfliktust. Ahhoz, hogy visszanyerjük az érzékenységünket, érdemes offline időt együtt töltenünk azokkal, akikkel egy közösségbe tartozunk.

Jézus példája egyértelmű: nem hagyhatom békében a másikat, amikor látom, hogy a vesztébe rohan, hanem vállalnom kell a kényelmetlenséget, a konfliktust és szeretettel, de szólnom kell! Mi egyszerre vagyunk egymás birkái és pásztorai, közösségünk megkerülhetetlen felelősséggel jár. Nyilván erőszakkal nem tudom visszatartani a másikat, de nem is erről van szó. Sokkal inkább arról, amikor hallgatunk, jópofizunk, a kényelmünket, a státuszunkat fontosabbnak tartjuk, mint azt, hogy a másikat figyelmeztessük arra, amit látunk. Nyilván nem nekünk kell élnünk a másik életét, de ha látjuk, hogy a másik pusztítja magát, akkor felelősek vagyunk érte!

Egy kis csöndben gondold át: Van-e valaki, akinek szólnom kéne valamiért? Van-e olyan osztálytársam, barátom, aki valamilyen módon de pusztítja önmagát, káros szokásokkal, szenvedélyekkel? Szólok neki? Mire van szükségem, hogy segíthessek neki? Talán csak el kell kísérem, hogy időpontot kérjen egy segítő beszélgetésre? Mit tehetek érte? Imádkozzunk egymásért!